

[Rasting.]

trivsel og den danske videnskabs anseelse indvold og udadtil har været ledemotivet for fremsættelsen af dette lovforslag.

Lovforslaget består af tre paragraffer, og de er måske vigtige alle tre, men jeg ville være tilbøjelig til at sige, at den ikke mindst vigtige er § 3, som tilstræber, at loven skulle træde i kraft den 1. april 1952. Jeg tør nemlig påstå, at på dette punkt er, således som forholdene har udviklet sig, hurtig hjælp dobbelt hjælp. I den socialdemokratiske presse og nu i dag i det ærede medlem hr. Bomholts tale er der indeholdt meget stærke bebrejdelser mod undervisningsministeren gående ud på, at han har fremsat dette lovforslag udenom videnskabskommissionen, inden videnskabskommissionen nåede at afgive betænkning om den almindelige videnskabsfond. Jeg vil gerne have lov til at fremhæve, at det er mit bestemte indtryk, at ingen af de videnskabsmænd, der sidder i videnskabskommissionen, har følt sig i mindste måde brøstholdne over den højtærede undervisningsministers fremsættelse af lovforslaget allerede nu. Med al respekt for videnskabskommissionen, hvorefter jeg selv har den ære at være medlem, vil jeg tillade mig at pege på den kendsgerning, at en kommission, selv en videnskabskommission, og selvom den er sammensat af nok så dygtige og nok så sagkyndige og nok så energiske mennesker, nu engang normalt er et ret tungt virkende instrument, der kræver en vis tid til sit arbejde; og hvis forholdet er det, at dansk forskning virkelig er i fare for at sakke agter ud på grund af økonomisk deklassering i forhold til andre lande, er det efter min mening kun prisværdigt, at den højtærede minister griber ind for i tide at nå det af alle ønskede resultat.

Forholdet er jo ikke det, at ministeren går på tværs af videnskabskommissionens arbejde, tværtimod; der er, som jeg fremhævede før, en væsentlig principiel overensstemmelse mellem, hvad videnskabskommissionen tilstræber, og indholdet af det forelagte lovforslag, og jeg kan slet ikke dele det ærede medlem hr. Bomholts patetiske udtalelser om ministerens fremgangsmåde overfor videnskabskommissionen. Jeg går ud fra, at det ikke har været nødvendigt for den højtærede minister at begå noget som helst indbrud, thi den kommission, der er nedsat, er jo ikke nogen parlamentarisk kommission, men en kommission nedsat af regeringen, og der er jo ingen tvivl om, og det kan det ærede medlem hr. Bomholt vel heller ikke være i tvivl om,

at den højtærede minister har kommissionens formands samtykke til at benytte det materiale som grundlag for sin fremsættelsestale, som han har benyttet. Jeg må altså sige, at det forekommer mig, at den kritik af den formelle fremgangsmåde, som det ærede medlem hr. Bomholt har fremsat, skyder langt over målet og var en anden sag værdig.

Man vil måske rejse det principielle spørgsmål, om denne lov i virkeligheden er nødvendig, om det er nødvendigt at give videnskabskommissionen en sådan håndsrækning, som der her er tale om. I så henseende vil jeg tro, at beviserne ikke vil mangle. Jeg vil tro, at det, som det ærede medlem hr. Bomholt har fremhævet i sin indledende tale, er tilstrækkeligt til at antyde, at der virkelig er fare på færde. Jeg har selv ligesom det ærede medlem opholdt mig i nogen tid ved et amerikansk universitet, og jeg har det samme indtryk som han, at der der foregår en forskning, der nok kan tjene til forbillede for vore egne bestræbelser, og at disse bestræbelser kun kan gennemføres med held, dersom de bliver økonomisk underbyggede i allerhøjeste grad. Hvilket beløb der skal være tale om, kan man naturligvis altid diskutere. Det kan være tvivlsomt, om det beløb, der foreslås i lovforslaget, i det lange løb er tilstrækkeligt eller ikke, og ligeledes kan man diskutere, under hvilken form denne administration bør finde sted. Jeg vil i så henseende gerne fremhæve, at når man har valgt formen en rentebærende fond, hvis årlige afkastning skulle anvendes i lovens formåls tjeneste, så er det ikke et påfund af den konservative undervisningsminister, men det er et forslag fremsat af finansministeren efter tilskyndelse af ministeriets embedsmænd, og det er mig komplet umuligt at se, at der skulle ligge nogen som helst form for politisk propaganda, endsige valgpropaganda i denne form. Den er ganske nøgternt og sagligt valgt, og man vil kunne forhandle derom i et udvalg.

Jeg kan kun på mit partis vegne med glæde hilse dette initiativ, og jeg kan kun på mit partis vegne med glæde hilse den kendsgerning, at det blev en konservativ undervisningsminister, som fik lejlighed til at fremsætte dette lovforslag, og jeg kan tilsige den højtærede undervisningsminister vort partis støtte til gennemførelsen af dette velmente, veltænkte forslag.

Johs. Christiansen: Vi er lykkeligvis, tør man vel sige, forlængst nået forbi det stadium, hvor videnskaben af menigmand betragtedes som noget, der kun vedrørte de lærde. I